

UNIAREA POPORULUI

ABONAMENTUL:

Un an 150 Lei
Pe jumătate 75 Lei
In străinătate 300 Lei

Inscrisă în registrul publicațiilor periodice al Tribunalului
Târnava Mică sub Nr. 3--1938.

Proprietar: Mitropolia Română Unită din Blaj
Intemeietori: † Al. Lupeanu-Melin și Iuliu Maior
Director, IULIU MAIOR Redactor, SEVER BARBU

ANUNȚURI ȘI RECLAME

conform regulamentului de aplicare
a tarifului comercial, categoria V

Tinerime care face rușine țării sale

— Rușinea dela Viena —

In articolul prim din numărul trecut al gazetei noastre spuneam că tinerimea universitară nu e chemată să facă politică și să conducă ea țara. Ea să-și vadă de carte și după ce va fi dovedit că și-a făcut datorința, că și-a câștigat cunoștințele de care are nevoie, că și-a primit diploma, poftescă și facă politică și, întrucât poate, încerce să conducă și țara, deși oamenii mai bătrâni sunt mai buni la conducere.

Drept dovadă aducem o faptă a tinerimei universitare din Viena, întâmplată în ziua de 8 Octombrie 1938, despre care faptă spunem la începutul acestor șire că e rușinoasă.

Iată-o, o dăm după „L'Osservatore Romano”, ziarul oficios al Preafericitului Părinte dela Roma, ziar care prin urmare nu poate spune minciună:

„In seara de 7 Octombrie s'a oficiat în catedrala sf. Ștefan o devoțiune (slujbă bisericească evlavioasă) pentru tineret, la care au participat (luat parte) 6000 tineri catolici, de față fiind și cardinalul Innitzer, arhiepiscopul și mitropolitul Vienei, care a rostit o scurtă predică.

„In timpul predicii un grup de asalt (năvală ce se da pentru a cuprinde un loc întărit) hitlerist, sosind în fața catedralei, a început să strige: „Jos Innitzer! Religia noastră este Germania!”

„Tinerii catolici, mai mulți ca număr, au părăsit catedrala în liniște. Hitleriștii nu s'au mulțumit cu atât, ci s'au îndreptat manifestând (dându-și pe față simțemintele), spre palatul arhiepiscopal. Secretarul arhiepiscopiei chemând poliția, manifestații s'au împrăștiat.

„A doua zi dimineața însă hitleriștii s'au adunat din nou în fața palatului arhiepiscopiei, deslănțuind asupra lui o adevărată ploaie de pietri, spărgând toate ferestrele. După aceea, forțând poarta, au intrat în palat, unde au distrus (nimicit) toate mobilele și arhivele și au rănit personalul pe care l-au întâlnit în cale. Nu a fost cruțată nici capela. Unul dintre preoți abia a avut vremea să ridice Sfânta Taină spre a o scăpa de profanare (pângărire, necinste). In biroul și apartamentele (rând de oddi alcătuint o locuință separată într-o clădire mai mare) cardinalului au fost distruse toate mobilele, cărțile și hainele, iar crucile și icoanele au fost călca-te în picioare. Obiectele de valoare au

fost luate de către manifestați. Secretarul și maestrul de ceremonii, loviți cu sfeșnice în cap, au fost lăsați în nesimțire. Capelanul Kravarik a fost aruncat pe fereastră, unde a fost găsit aproape mort și cu un picior fracturat (frânt). Aceleași devastări au fost săvârșite și la locuințele canonicilor. Poliția, chemată în ajutor, a sosit abia după trei sferturi de oră, fără a aresta pe nimeni. Presa vieneză nu a putut scrie despre aceste întâmplări nici un singur cuvânt”.

Ați citit înșivă, dragi cititori, și v'ați putut dumiri, ce este în stare să facă o tinerime lăsată în voia ei ca să facă politică.

Și toate acestea pîntruce?

Pentru că marele învâțat care este cardinalul Innitzer a îndrăznit să-și arete odată nemulțumirea ce o au toți catolicii germani față de hitleriști. Să nu se uite însă nici aceea că acestui cardinal i-se poate mulțumi că a mers atât de ușor cucerirea Austriei de către Germania. El a fost care și-a îndemnat credincioșii — și aproape toți germanii din Austria sunt catolici — să primească cu sufletele liniștite noua ocărnuire. Drept răsplătă atât ce-i face tinerimea hitleristă! Nu uitați însă nici aceea că arhiepiscopul și mitropolitul Innitzer a fost profesor universitar, este unul dintre cei mai mari învățați ai lumii, și este și cardinal, adică principe al bisericii.

A merge, în ura lor față de tot ce este credință și religie, până la asfel de fapte, a pângări altarul, a nimici tot ce le stă în cale, a călca în picioare lucrurile și vasele sfinte, a lua cu ei obiectele de valoare, a bate și schințui persoane nevinovate cari nu le-au făcut nimica, — toate acestea arată o sălbătăcie fără seamăn, ceea ce este o rușine pentru ei și aduce rușine și asupra țării lor.

Dările se pot încasa și duminica. Ministerul de finanțe a hotărât ca dările dela oameni să se poată încasa și duminica. Această hotărâre s'a adus din pricina că în vremea din urmă dările s'au încasat prea încet. Spor prea mare nu va fi nici dacă se vor încasa dările și duminica, deoarece oamenii, nu plătesc, nu pentru că n'ar avea vreme, ci pentru că n'au bani.

O profanare

In apropierea comunei Veștem, Jud. Sibiu, este o pădure mare de stejar. Aceasta pădure, cu ocazia reformei agrare de sub stăpânirea românească, a fost luată dela comuna săsească Cienădie, care a avut până atunci zece de mil de jugăre și a fost dată unor comune românești din jur, comune cari până acum duceau lipsă de lemne de foc. Mai târziu s'au schimbat apoi lucrurile și s'a luat aceasta pădure dela aceste comune românești și s'a dat ca ecleziei Metropolitane din Sibiu. Printre motivele, cari volau să arete, că de ce a fost luată această pădure din mâinile unor comune curat românești, a fost și motivul acela, nedrept întru nimic, că sunt uniți, adică gr. catolici, locuitorii acelor comune. De fapt, numai locuitorii din Veștem erau uniți, iară cel din toate celelalte comune erau toți ortodocși și nu trebuia deci, să se aducă un astfel de motiv, care nu e la locul lui. Și chiar dacă toți locuitorii acestor comune ar fi fost Români uniți, era oare o crimă, un păcat național, de a se lua această pădure din mâinile unei comune săsești imbelbată, sătulă, și să se dele unor Români, cari sunt tot așa de buni români, ca și Români ortodocși, fiindcă și ei au luptat pentru înfăptuirea acestei Români Mari.

Despre lucrurile acestea amintesc acum numai în treacăt și voesc să arăt, că in această pădure s'a săvârșit un păcat mare și că nu e un lucru creștinesc, ca în locul acela să se ridice o cruce!

Imi plac plimbările prin câmpii, păduri și munți. Imi plac aceste drumuri, cari duc prin păduri și munți și atunci mă simt atât de fericit în liniștea pădurii, departe de șomotul și freacătele lumii, departe, acolo în liniștea aceea sfântă, unde stând în umbra copacilor, să ascuți cântecul păsărilor, cari preamăresc pe Dumnezeu, Creatorul lor.

Am trecut nu de mult prin o parte din pădurea aceasta și în drumul nostru prin această pădure am găsit o cruce mare de stejar, ridicată lângă un drum ce trece prin această pădure. Zărlindu-o eu din depărtare, am rămas mirat și mi-am zis îndată în gândul meu: Iată o cruce ridicată aici în pădure, acel semn al crucii, care ne aduce aminte de crucea, pe care a murit Domnul nostru Iesus Hristos, acolo sus, sus pe muntele Golgota. Și mă gândeam, că aceasta cruce a fost ridicată, ca și crucile și troițele cari se ridică de către creștinii cei buni la răspântii de drumuri, pentru-ca trecând pe lângă ele să-ți faci semnul sfintei Cruci și să-ți aduci aminte de Crucea Mântuitorului nostru Iesus Hristos.

Apropiindu-ne de această cruce mare de stejar, am văzut cu multă mirare, că pe a-

ceasta cruce în loc de chipul Mântuitorului, sau de începutul cuvintelor *Isus Nazarineanu Regale Indellor*, sunt săpate în această cruce cu un fier ars, cuvintele: *Să nu furi!* Am rămas mirat de această și am întrebât pe unul din însoșitorii mei: că ce rost are această cruce aici și mai ales, că în locul, unde ar trebui să fie chipul Domnului nostru *Isus Hristos*, sunt puse aceste trei cuvinte: *Să nu furi!*

Unul din însoșitorii mei mi-a spus o întâmplare tristă, petrecută în acel loc. Acolo a fost împușcat tânărul *Ilie Gavrilă* din *Vestem*, de către un paznic român al acestei păduri. Acest tânăr *Ilie Gavrilă*, venise pe vară în concediu și cu un prieten de-al lui, au mers să fure lemne din pădurea acela. Au dat peste ei doi pădurari, cari păzeau pădurea aceasta. Unul dintre acești pădurari, fără de a fi atacat de acești tineri, a pus pușca la ochi, fluțind spre tânărul *Ilie Gavrilă*. Acest tânăr a început să plângă și-a împreunat palmele mâinilor, rugându-l pe acest om hain, ca să nu-l pușce, că va plăti orice pagubă. Acest om cu suflet păgân a tras în acest tânăr, ca și într'un câine și tânărul *Ilie Gavrilă* a căzut la pământ, începând să-i curgă sângele din acea rană pricinuitoare de moarte. A fost dus acasă, și pe drum și acasă a cerat meren, să vie preotul lui să-l spovedească și să-l cominece, fiindcă va muri. Și a murit încă în ziua aceea, fiind jelit mult de părinții și neamurile lui. Tânărul *Ilie Gavrilă* a murit, iară pădurarul ucigaș a făcut pușcărie, fiindcă oamenii legii au spus, că nu trebuia să-l omoare, fiindcă legea îi pedepsea cu închisoare pe acest tânăr, sau cu amendă în bani, dacă a furat lemne din pădurea aceea.

Și în locul acela a fost ridicată această cruce. Porunca a VII-a dumnezeiască zice, să nu furi, dar la fel spune și porunca a V-a dumnezeiască: *Să nu ucizi!* Noi nu încercăm să scuzăm sau să nșurăm vina aceluia tânăr. A furat lemne, a fost prins de pădurar. Lemnele trebuiau confiscate, iară braconierul (vinovatul) să fie dat în judecată. Așa era legea, așa era omenește și așa se obișnuiește a se face, în atari cazuri. Nu încă să iei viața unui tânăr, mai ales, când n'a sărit la tlaș, ci dim-

potrivă, te roagă, cu mâinile împreunate spre rugăciune, să nu-l împușci, să nu-l omori. În locul acelor cuvinte s'ar putea scrie cuvintele: *Să nu ucizi!* — fiindcă acolo, în acel loc a fost împușcat, omorât un tânăr în floarea vieții lui, pentru care faptă nesocotită, pădurarul și-a primit răspiata.

Am vrea să știm deci, care e rostul acestei cruci acolo? Să ne aducă aminte de sfârșitul tragic al vieții unui tânăr? Să ne aducă aminte de fapta unui tânăr și de fapta unui pădurar ucigaș? S'au doar n'a pus acest semn al crucii, ca să ne aducă aminte de patimile Mântuitorului?

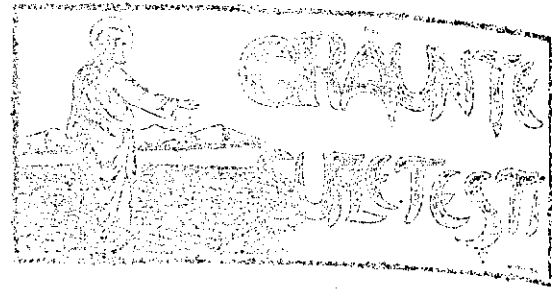
Am vrea să știm apoi, dacă I. P. S. pâr. *Metropolit dela Sibiu* știe de existența acestei cruci și cine a așezat această cruce, ridicată acolo? Aceasta cruce, care are pe ea cuvintele: *"Să nu furi!"* voeste, — se pare, — să fie o sperietoare pentru locuitorii din jur, îndeplinind același rost, ca cichela, cari se pun în grâu. Ori noi, cari suntem creștini, știm și mărturisim, că altul e rostul semniului sfintei cruci, *iară nu acesta!*

Fapta aceasta, de a se ridica o cruce, cu scrisoare pe ea: *"Să nu furi!"*, — într'un loc, unde a fost ucis un tânăr, pentru care faptă, pădurarul ucigaș a făcut pușcărie, — fapta aceasta este o profanare, o bătaie de joc de semniul sfintei Crucii și cei cari au pus-o acolo ar căvâra o faptă mai creștinească, decât ar lua-o de scoală, fiindcă nu e creștinească lucrul, a folosi în atari cazuri și spre atari scopuri semniul sfintei Crucii, pe care a așezat moarte Mântuitorului nostru *Isus Hristos!* Prin ridicarea acestei cruci în locul acela, cu inscripția: *Să nu furi!*, — s'a avut în vedere numai grija de bunăvoința lumii acesteia, de bunurile acestei păduri și s'a folosit semniul sfintei Crucii, ca un semn de sperietoare. Cei care va trece pe lângă crucea aceea, citind cuvintele acelea, *nu va zice:* *Crucii Tale ne închinăm Hristosule și stăpânim pavierea Ta o Madam și o marim!*

...Și rostul ori-cărei cruci, ori unde ar fi ridicată ea, — fie în biserică, la o încredințare de drumuri, în pădure, sau sus pe colmiile munților, — *numai și numai acesta poate fi: să*

ne aducă aminte de patimile și moartea Mântuitorului nostru Isus Hristos, pe muntele Golgota, pentru noi oamenii și pentru a noastră mântuire!

Un călător creștin



3. Curăția

Despre Iosif, feciorul patriarhului *Iacob*, citim în Sfânta Scriptură, că își ținea soția *Irazonului Putilar*, nu s'a supus, iar ea din pricina aceasta l-a părut bărbatului său, minșind despre el câte de toate și îndemnându-l să-l arunce în temniță. Și de astfel de pilda e plină viața sfinților. Din mila lui Dumnezeu avem apoi și astăzi o mulțime de călugări și călugărițe, mai cu seamă în apus, cari abzie de bună voie de plăcerile lumii acesteia și trăiesc viața de sfinți în mănăstiri.

Virtutea curăției este de obârșie dumnezeiască, de aceea o și așezăm în Sfânta Scriptură în Cântarea Cântărilor cu crinul. Pe crin dacă se urea și cea mai mică bi-diganie, îl murdărește și-l face neplăcut; — asemenea se strică și omul feciorelnic, îndatăce se gândeste ori chiar vorbește lucruri rușinoase. E destul numai să te atingi de crin și l și murdărești; — cu atât mai vârtos se murdărește omul feciorelnic îndatăce se amestecă în lumea aceasta stricată. Crinul se înalță mândru spre cer și are frunzele în formă de limbă; — așa trebuie să-și înalte și omul, stăpânit de virtutea curăției, înima pururea spre cer, iar limba să și-o stăpânească. Crinul e în stare să umple de mros minunat nu numai casa ci și curtea întreagă; — așa răs-

Foia „UNIUNEA POPORULUI”

Măria-Ta

Pe cel mai sfânt și pământesc altar,
În plămădirea năzuinții noastre,
Din patru zări cu apele albastre,
Te naști ca cel mai viguros stejar!
În urma Ta lumină se așterne.
În schituri și biserici rugăciuni;
Letopisețul zilei de mâine
Vestește-o viața fără-amărăciuni.

Măria-Ta! Te văd neadormit
Pe culmile cu piscurile 'nalte
Cum străjuești poporul Tău iubit
Și-l duci spre nemurire mai departe!
Din basmul firelor cărunte de fuior
Se scutură tot cerul strălucirii
Pe Tine și pe mândrul Tău Fecior.

Sublimul țel, al muncii Tale rod,
La o icoană sfântă de altar,
Va vremui pe umăr de norod
Stropit și 'nvestmântat de har!

Dumitru Savu

Cântec

Vai de mine și de mine,
Negre-s hainele pe mine.
Dacă-s negre, nu-s de bine!
Nu-s negre de nespălate
Ie-le-s cu lacrimi pătate
Ie-le-s cu lacrimi udate
Că tot plâng și-mi vine dor
De cel bade badișor
După dânsul stau să mor.
Pe când el la noi umbla
Maică-mea mă tot certa
Să nu vorbesc cu badea.
Badea m'a 'ntrebat odată:
De ce-s așa supărată?
Maică-mea de ce mă ceartă.
Eu badiții nu i-am spus
Rău 'n inimă-am ascuns
Badea a plecat — s'o dus.
Și de atunci inima mea
A început a mă durea
Cătu-i ziua — și noaptea.
Eu noaptea nu pot dormi
Ziua nu mai știu munci,
Dorule! de n'ai mai fi!
Măi dorule, dorule,
Ia'n eși din inima mea
Doară nu m'a tot durea
Și de pleci, dorule dor,
Dute la badea'n ogor
Și te-oprește un pic în zbor

Să intri la el în casă
De-l vezi singur după masă
Tu să știi că lacrimi varsă.
Dacă-l vei afla oftând
Să-i spui, c'am rămas plângând
Și că-s tot la el în gând.
Că de când el n'a venit
Hainele mi-s'au cernit
Inima mi-a vestezit,
Apoi dorul vine iară
Intră-n a mea inimioară
Și-o fă să nu mă mai doară
Iar de-l afli pe badea
Vorovind cu maică-sa
Tu nimic nu-i cuvînta.
Maică-sa m'a tot vrăjit
Să ne tacă de urit
Să ne lăsăm de iubit.
Atunci, dorule, să știi
La mine să nu mai vii
Să nu-mi spui gândul badii.
Tu cu mine de nu-i sta
Pe badița l-oi uita
De boală moi vin deca.
Lacrimile le-oi spăla
Haine mândre-oi îmbrăca
Nu l-oi jăli pe badea.

Din Maramureș de pe valea Izol
comunicat de dna profesoară
Marta Iepure

pândește și vergurul virtutea curăției jur împrejurul său.

Sfântul Vasile cel Mare îi numește pe verguri ingeri în trup, și drept are, pentru că nu este nimic mai greu în ziua de astăzi decât a-ți păstra curăția sufletului. Și apoi că Dumnezeu cât de mult îi iubeste pe cei verguri, putem vedea din pilda Preacuratei Fecioare Maria, a sfântului Ioan Botezătorul și a sfântului Ioan Evangelistul. De aceea o alege adecă Domnul nostru Isus Hristos tocmai pe Preacurata Vergură Maria de Maică a sa, fiindcă ea a fost cea mai curată dintre toate femeile pământului. Pe sf. Ioan Botezătorul de aceea îl alege premergător și botezător, fiindcă a fost atât de curat încât nici cei mai răutăcioși farisei și cărturari nu l-au putut bănui vreodată de păcat. Uare pentru ce l-a iubit Isus pe sf. Ioan Evangelistul mai mult decât pe toți ceilalți apostoli și drept dovadă i-a dat voie să se culce pe pieptul său? Tocmai fiindcă a fost vergur și a trăit o viață atât de feciorelnică.

Dar chiar și oamenii, ori cât ar fi ei de stricați, prețuiesc mult această virtute, dovadă cinstea pe care le-o dădeau Romanii cei vechi fecioarelor vestaline și pe care o dau creștinii de astăzi călugărițelor.

Cel mai mare preț îl are virtutea curăției, după cum e și firesc, înaintea lui Dumnezeu. De aceea ni-se cântă la fiecare liturghie: „*Fericiti sunt cei curați la inimă, că aceia vor vedea pe Dumnezeu*” (Matei 5, 8).

E greu de păstrat această virtute în zilele noastre, cu toate acestea însă atât Dumnezeu cât și biserica pretinde, atât dela feciori cât și dela fete, ca să rămână curați până la căsătorie. Fetele noastre cele mai multe se și țin de această poruncă, feciorii însă — durere — mai rar, ceea ce a turburat multe căsătorii. Legea lui Moise pedepsea cu moarte (ucidere cu pietrii) pe fata ori feciorul curvar, iar Romanii îngropau de vii pe fecioarele vestaline, cari se dedeau la păcatul curviei.

Cu toate că e atât de greu a păstra această virtute, nu este totuși cu neputință. Avem atâtea mijloace la îndemână, încât putem izbândi cu siguranță, numai voință să avem. Înainte de toate să ne păzim ochii curați. Ieremia prorocul ne spune, că prin fereastra ochilor se suie moartea în suflet (3, 20). Apoi să ne apucăm de postit, că păcatul necurăției nu se poate stârpi decât cu post și cu rugăciune. Cel mai bun mijloc pentru păstrarea curăției a fost însă totdeauna și va fi rugăciunea și sfânta taină a pocăinței și a împărtășaniei. Și e atât de limpede acest lucru! Cu cât ne vom apropia adecă mai mult de Isus Hristos, cu atât mai mult va trebui să fugim de păcatul necurăției, fiindcă Isus nu poate suferi nici decât acel păcat rușinos și spurcat care este necurăția. Cu cât ne vom împărtăși deci mai des, cu atâta ne vom depărta mai mult de acel păcat și ne vom apropia mai mult de virtutea curăției.

Sufletelor curate, — tinere ori tânără, văduvule ori văduvă, cari sunteți datori să păstrați virtutea curăției, — alergați la picioarele Preacuratei noastre Mame și rugați-o din tot sufletul vostru ca să vă păzească curați până la vremea căsătoriei voastre. Mergeți, dacă nu în fiecare săptămână, cel puțin odată la lună, la preotul vostru și vă mărturisiți păcatele și primiți cât mai des sfântul și preascumpul trup și sânge al Domnului, care vă va fi zid de mântuire. Nu mergeți prea mult pe la jocuri, unde, vrând-nevrând, veniți în atingere feciorii cu fetele și bărbații cu femeile. Nici teatrele și cinematografele de pe la orașe nu le prea cercetați, că astăzi pretutindeni numai păcatul necurăției îl vedeți proslăvit. Nu căutați prea des prilejul atingerii unii cu alții, căci de câte ori se apropie prea tare paiele de foc, focul le poate cuprinde. Sfântul Iordanus i-a răspuns unui fecior care se mira de acest cucernic preot, pentru că-l oprea să meargă prea des la o fată foarte cinstită și cum se cade: »Ți-oi spune, dra-

gul meu: drumul țării e bun și bună e și ploaia, dar cu toate acestea amestecându-se amândouă, se formează tina sau noroiul. Înțeles-m'ai?»

Dovada cea mai bună, cât de mult îl poate strica pe un om necurăția, e întâmplarea următoare: Pietro Bandinelli a fost cântăreț într-o biserică. Văzându-l odată marele pictor Leonardo da Vinci (1452—1519), cel care a pictat vestita cină cea de taină, pe acest tânăr l-a aflat cel mai potrivit model pentru fața lui Isus. Și de fapt fața lui împodobește acel chip sfânt minunat. Doi ani trecură și Leonardo era în căutarea unei fețe potrivite pentru a-l reprezenta pe nenorocitul de Iuda. Oricât a umblat prin toate străzile și cărciumele proaste, n'a aflat o figură potrivită, în ale cărui trăsături să poată arăta toată mardăria sufletească a lui Iuda. În sfârșit găsi un bărbat încă tânăr, dar foarte îmbătrânit, cu trăsăturile feței foarte decăzute. L-a chemat să-l urmeze, făgăduindu-i câțiva bănișori. Când însă ajunsese acel nenorocit în fața icoanei și văzu fața frumoasă a lui Isus, începu să plângă cu amar. Era Pietro Bandinelli de acum-a doi ani! Păcatul beției împreună cu al necurăției l-a desfigurat cu desăvârșire.

— Părintele Iuliu

Din cruzimile bolșevicilor. Bolșevicii urăsc biserica și pe preoți. De când au ajuns la putere, în Rusia au deslănșit cea mai cumplită prigoană religioasă. Un călător danez, care a fost prin Rusia, într-o mare gazetă istorisește cum au fost ucși sub ochii săi niște preoți creștini. Într-o seară de iarnă pe un frig înfricoșător, călăii bolșevici au turnat pe un preot apă rece până ce acesta a înghețat. Au repetat apoi acest lucru de nemărate ori, până când preotul a murit în chinurile cele mai îngrozitoare. Pe un alt preot, bolșevicii l-au legat de doi cul sălbatici pe cari soldații îl biciuiau în continuu, până ce preotul a murit zdrobit de copitele calilor.

Ion al Cimpoieșului

Toți câți îl văd, dar mai ales toți cari îl cunosc mai de aproape, — mai de zăstăm, cum s'ar zice în unele locuri — pe Ion al Cimpoieșului, ar spune, că-l om fericit, om căruia Dumnezeu l-a pus mâna'n sân.

Până când unii se frământă, se zoleac, se involburează, că nu le-ajunge zina și locui, Ion al Cimpoieșului își vede de-ale lui necazuri cu o liniște, cu o împăcare, cum nu o găsești decât la călugării din îmbătrânitele mănăstiri.

Și-au făcut și alții case ca Ion al Cimpoieșului, dar până l-au pus cununa și l-au făcut sfeștania, a trebuit să știe, să afile o lume întreagă. Să scoatem din o sută numai pe unul, pe Sata de sub Rozor, ca să se dăm-tească ori cine, câtă deschilintre, câtă cale este între om și om și cât de cu altă jădecată e mintea unuia de a celuilalt.

Când și-a zidit casa Sata de sub Rozor, a știut, a simțit, ba a trebuit să pătimească multă lume cu el alături. Dela săpatul fundamentului până la încercatul cheilor în apă, au trebuit să-l sară într'ajutor toți vecinii și toate neamurile, până la a noua spîșă. Unii cu carăle, alții cu mâinile, o seamă dintre ei chiar și cu pungile. Apoi n'a călcat om în fața lui, căruia să nu l-se laude, ori să se jeluască, după cum era cazul. În vremea asta nime nu l-s'a mai putat apropia de șerpar:

nici perceptorul pentru bir, nici crâșnicul pentru arenda bisericii, nici tinerul milelor, nici palma orbului din colțul uliții. Și, ca să-l înțelegă lumea șgârcenta, făcea gură: lărmă-luia cu bale la gură: »v'am dat destul, când am putut, acum lăsați-mă în știrea Domnului, să mă văd și eu sub acoperiș!»

Doar pentru câte-o glajă de rachiu tot se mai îndura șerparul să se deschidă.

Până și-a văzut hornul fumegând, Sata de sub Rozor, a cheltuit mulți bani, multă trudă, dar și multă vorbărie de geaba, multe injurături păcatoase, multă svârcoleală fără de folos, fără să-i fie ajutat la ceva. În vremea asta s'au rupt în jurul casei lui trei roși, două rozi, patru inimi de car, opt sau nouă restele de jug. S'au spart două capete de om, s'a frânt un picior, s'au zdrobit sub greutatea bolovanilor cinci degete, s'au jeruit un obraz și șapte mâini și n'a opărit un copil în varniș. S'au pus la cale mai multe dușmăni și s'au întâmplat câteva beții, că le-au mers vetea. Tot satal și întreg jurul au știut că Sata de sub Rozor și-a zidit casă.

Nu tot așa cu Ion al Cimpoieșului. Și ce drăguță de casă și-a ridicat: înaltă, luminoasă, arătoasă, ca un vas de porțelan!

I-or fi ajutat și lui sătenii, — că așa-l bine să se ajute oamenii, — dar nu trași de mâncă, nici hohorați cu vorba, ci de bună-vole, pe tăcute, cum e frumos să se facă binele. O fi avut și ei alergături, umbleto in-

colo și încoace, dar îl rămânea vreme și pentru Sfânta Liturghie și pentru un stat o conferință din școală. Căci „*potriveala-l lucru mare*”, îi era vorba, aproape de fiecare cea.

Și Ion al Cimpoieșului le știa potrivit bine și la locul lor. De aceea în jurul zidirei casei lui nu s'a cheltuit vorbă multă, nu s'a făcut stară'n țară, nu s'au îmbătat oamenii, nu s'au iscat dușmăni, nu s'au rănit oameni, nu s'au rupt obezi și inimi de car. Casa lui s'a ridicat încet, pe tăcute, cu zăstăm, cu zăbavă gândită, nu cu hărmălate și pumol în plept, cu făloșenle deșartă.

Satal nici n'a luat știre, când casa lui Ion al Cimpoieșului era gata. Târziu de tot se auzea câte-o vorbă lei colea: »ce mai casă a tras Ion al Cimpoieșului!»

În prag de iarnă, când încep să învie poveștile la gura cuptoarelor, când se scot ghicitorile din fundul străzișilor, când pornesc gurile rele să învrăjbească sufletele, când apostolii mincinoși îmbracă piei de miel, avem lipsă de oameni ca Ion al Cimpoieșului, care nu se involburează la orice șoapță vicleană, care nu flămânzește în fața oricărui blid de lăte, nici nu tremură la orice clătinare de frunză.

Pe tăcute încă se pot alunga dăburile rele, prin statornicie în credință și prin nețărmită dragoste de neam și țară.

— Petrea Dascălul



Țicmandru în haine de sărbătoare

Cercul Cultural al învățătorilor și serbarea de 1 Decembrie

Săptămâna dintre 27 Nov. și 3 Dec. pentru Țicmandru, jud. Târnava Mică, a fost una dintre cele mai frumoase și mai plăcute săptămâni, căci duminică în 27 Noembrie și-a ținut acolo Cercul Cultural Învățătoresc de sub conducerea dlui Alexandru Costea din Agrișten adunarea lunară, iar ziua de 1 Dec. s'a sărbătorit cum nu s'a mai pomenit nici odată.

I. La ora 9 s'a ținut în școală lecția practică de către dl învățător-director Marin Petrașcu din Țicmandru. La ora 10 toți învățătorii au parte la sf. Liturghie. După amiază la ora 2 și 30 minute se ține ședința festivă, la care ia parte întreg satul. Vorbirea de deschidere o rostește dl președinte Costea. După ora învățătoare Ioana Ghinea din Nadeș vorbește despre „șara mea”, dl inv. Const. Mierușcă dela Seneceș despre străjerie în România.

Urmează producția copiilor de școală în cântări, jocuri și declamări, program executat de dna învățătoare Elisabeta Nicula, cum de mult n'a mai fost în Țicmandru.

La sfârșitul producției păr. Iuliu Popa din Țicmandru mulțumește, în alese cuvinte, învățătorilor adunați la Țicmandru și-i roagă să vină cât mai des în acest sat.

II. Ziua de 1 Decembrie 1918 a fost apoi sărbătorită ca nici odată.

Des de dimineața fanfara Sașilor a făcut deșteptarea în lungul și latul satului. La ora 9 clopotele celor două biserici, a celei greco-catolice și a celei evanghelico-lutherane (săsești), au vestit locuitorilor sărbătoarea.

Biserica românească era plină de lume, copii, premilitari. Români, Sași, bătrâni și tineri. Au ascultat cu toții sf. Liturghie, apoi au intrat în școală, dar nelucărând cu toții, serbarea s'a ținut afară în curte.

Se cântă „Deșteaptă-te Române”, sub conducerea păr. Iuliu Popa. Vorbește apoi judecătorul Lazar dela Dumbrăveni arătând însemnătatea zilei și că dreptatea este pe partea noastră, pentru că noi am fost stăpâni pe aceste ținuturi, înainte de a fi călcat pe ele pector de ungar. La sfârșitul cuvântării fanfara cântă „Trăiască Regele”.

Urmează la cuvânt preotul lutheran — sas N. Hofmann care vorbește nemțește și spune că Sași sunt mulțumiți în România Mare. Fanfara intonează: „Pe al nostru steag e scris unire”.

Vorbește apoi păr. Iuliu Popa spunând că noi Români am moștenit dela strămoșii noștri Romani trei comori mari: 1., rezistența, ceea ce am dovedit la Oltuz, Mărăștii și Mărășești; 2., sângele aspru de apărare, ceea ce am dovedit prin aceea că în cel 1000 de ani de apăsare nu ne-am dat și 3., inteligența, ceea ce s'a dovedit prin marii bărbați pe cari i-am avut. Nu vom da nici o brazdă din pământul Ardealului și, dacă va fi nevoie, noi preoții vom merge în fruntea voastră ca să ne apărăm brazdele.

Șirul cuvântărilor îl încheie primarul comunei Emanoil Moldovan, locotenent la premilitari, care spune că ei militarii și premilitarii nu discută mult, ei merg cu însoțire unde-i trimite Regele.

După masă a urmat producțiunea elevilor dela școala primară de stat, pe care o deschide cu o frumoasă cuvântare dl inv. director Marin Petrașcu. Apoi elevii de sub conducerea dnei învățătoare E. Nicula cântă cântece, joacă jocuri și declamă poeziile naționale.

Seara la ora 7 s'a făcut iluminarea satului și retragerea cu torțe. Fanfara Sașilor cântă marșuri naționale dealungul comunei, în fruntea convoiului tinerimea română în costume naționale, tinerimea săsească, premilitarii, pomplierii și mulțime multă de bătrâni, tineri, copii cu lampe, lumini și flori în mână. În ferești oamenii au pus lumini, lampe, flori, covoare. Se mirau toți ce prilej bun s'a făcut între Români și Sași, de nu se mai puteau despărți deolaltă.

La ora 9 serbarea s'a terminat.

Când nu știe omul fura

„Decât să fi sărac, mai bine să n'ai nimic”, își începe badea Ilie povestirea, de câte ori îl întrebă cineva și-i spune pățania dela târgul Biajului din ziua de Sf. Nicolae.

Îl pare destul de rău de ceea ce a făcut, dar tot mai rău îl pare că vecinul său Ioan Popa l-a prostii de a făcut ceea ce a făcut. Ce-i mai bine ca aceea să ai un vecin cumsecade? De câte ori ai un năcz, până să ațergi la un frate sau la alt neam, te dai lângă gard și strigi: Vecine hă! Acasă ești? Fă bine și dă-mi o roată să pun la căruță, că nite acuma o văd că-i toată descheată și când o mișc, cade riful de pe ea. Sau femeea cu câte nu se imprumută la casă dela o vecină? Sau o oală de făină, sau un pahar cu sare, ba până și jarul îl mai aduce uneori dela vecini, ca să mai cruțe chibriturile care s'au deștulat de scumpe și odată te p menezii că e cutia goală, mai ales dacă e și bărbatul fumător.

Dar decât să ai un vecin rău, cu care nu te poți înțelege și tot mereu să ai vorbă cu el, mai bine să stai în mijlocul pădurii.

Ioan Popa, vecinul lui badea Ilie, e omul dracului. Un om de acela, cum e pe toate satele, care plămulește pe toată lumea. Numai unde nu poate, acolo nu face rău. Odată la un târg badea Ilie avea o păreche de boi, cu care sta în târg, cu un cumpărător dintr'un sat mai depărtat. Vecinul său Ioan Popa cum o fi făcut el știe, că s'a apropiat de cumpărător și i șoptește că boii din-afară are amețea. Așa l-a trebuit omului să audă și s'a dus ca 'mpușcat, nu l-a mai trebuit boi. De atunci — căci s'au certat cu țigani — au stat vecini șase ani de nu au mai vorbit. Treceau unul pe lângă altul, cum trece trenul pe lângă stâlpii de telefon. Dar dela o vreme, vezi, să mai moale omul și mai uită. Așa a uitat și badea Ilie. Iasă după ceea ce l-a făcut acum și-a adus aminte de toate pe care a început a le da uitării.

Și acum să-l lăsăm pe badea Ilie să-și spună, pățania că o spune mai cu inimă.

— Te duci la târg, măi frate Ilie? strigă vecinul Ion — n'ar mai fi strigat — apropiindu-se câtră gard.

— Așa am de gând, măi frate Ioane, că le trebuie încălțăminte la copiii ăștia, că vezi tu că-i larna pe noi. (Am uitat să vă spun că badea Ilie are opt copii, tot unu după altul. Până bați în palme e gata mâncarea de pe masă, de crezi că arde părjoiul. Vorba asta: Până se ridică aburul în grindă, e gata mămăliga de pe cărpător.)

— Ia seama, măi frate Ilie, dacă o fi la vamă ăia (și se pleacă la ureche de-mi spune numele), după ce apuci în oraș, adună țidulele de vamă de pe la oameni cât poți de multe

și adu-i-le înapoi și îți dă și ție ceva și mai rămâne și el cu ceva câștig.

Mi-e groază, măi frate Ioane, să nu mă prindă că mă mai fac, de minune.

— Taci din gură, nu fii copil fricos. Ascultă-mă pe mine, că eu am mai făcut.

— Am venit astfel la târg și am făcut cum mi-a spus vecinul. Dar socoteala de acasă nu se potrivește cu cea din târg. Când l-am spus vămășului, îl cheamă la moment pe polițaiul de alături și hai băete la poliție. Ce-am pățit mai departe las' să știi numai eu. N'am mai făcut lucruri d'aste de când m'a făcut mama, dar și asta mi-o fi învățatură. Lasă pe acela să fore care știi, și fără milioane și nu-i prinde, nu pe unul care nu-l de meserie. După cum unul e născut pentru joc, altul pentru cântat și așa mai departe, așa cred eu că este om născut și ca să fie hoț. Și dacă nu ești născut să știi fura, apoi șezi-acasă și vezi-ți de năcazul tău.

Cu un lucru nu-s eu chiar dumerit acum: Vecinul Ioan Popa, o fi chiar făcut și el sau numai a vrut să rădă acum de mine. Că dacă o fi vrut numai să rădă de mine, apoi nu-i mai rabd eu atâtea ca până acum și voi fi eu popa lui.

Nu știu dacă badea Ilie va fi aflat ade-văratul gând a lui vecinul său Ion, dar știu că întâmplarea a aflat-o toată lumea dela târg din Biaj și tot satul dămnisale. Ba, ce-l mai mult? Că și alții au mai încercat lucrul ăsta și cărora le-a mers tot ca și la badea Ilie.

I. S.

Cum să ne dăm binețe

Un vechiu cetitor al nostru, Gheorghe Cupcea plugar în Breb jud. Maramureș, ne scrie o carte postală în care arată, cât sunt de răi oamenii de astăzi, cum de o parte salutată cu „laude-se Isus Christos”, iar de altă parte sudaie de Damnezen, și duminicile și în sărbători nu vin la biserică. Își arată tot deodată nedumerirea față de acest salut străin în biserică noastră și ne istorisește că la el în Maramureș acest salut l-au răspândit preoții noștri înainte cu 30 de ani, când a fost un mare cutremur de pământ în Italia.

Că noi ce părere avem despre acest salut? Iată o:

Salutul acesta este foarte vechiu în biserică latină. El sună astfel: „Laudetur Iesus Christus”, iar răspunsul este: „In aeternum, amen”, ceea ce pe românește înseamnă: „Fie laudat Isus Cristos”, „în veci, amin”. Prin părțile de miazănoapte ale Ardealului s'a tradus astfel: „Laude-se Isus Christos”.

Acest salut a fost binecuvântat de Papa Clemente al XIII-lea la 5 Septembrie 1859, împreunându-l cu indulgențe de 50 de zile pentru toți acela cari se salută astfel, iar în ceasul morții cu indulgență pleneră.

Cu toate acestea noi suntem de părere să se introducă la noi salutul nostru din biserică răsăriteană, care este cât se poate de frumos și sună astfel: „Christos în mijlocul nostru”. Răspunsul e: „Este și va fi”. Nouă cel puțin acest salut ni-se pare mult mai frumos decât cel apusean și este un salut tot atât de vechiu, introdus de însuși sf. Ioan Garădeaur, salutat pe care-l repetă zilnic preoții la sf. Liturghie.

Ce e drept, acest salut nu este împreună cu indulgențe, cel puțin după cât știm noi. N'avem însă decât să-l rugăm pe Preasfințitul Părinte Papa Pius XI indulgențe legate de acest salut, și suntem siguri că ni-le va da.

Ne-am trezit în ritul răsăritean, l-am românizat, ni-l-am însușit, suntem concreșcuți și nedespărțiți de ei; pentru ce nu introducem deci și salutul acela minunat, care, încodată zicem, ni-se pare mult mai frumos decât cel apusean? Christos în mijlocul nostru!
Este și va fi!

Pilde pentru viață:

Nu vă bateți joc de preot!

Sunt unii oameni, cu inimă de noroi, care n'au alt lucru de făcut decât să vorbească de rău, să calomnieze, să injure sau chiar să batjocorească în față pe preot. Unii merg până acolo în ura lor contra preotului, încât îl și bat. Aceștia trebuie să știe că fac un lucru cât se poate de rău pe care Dumnezeu îl pedepsește de multe ori, încă în viața aceasta. Înălțarea ce urmează, pe care o avem dela un martor învățat și cucernic, va grăbi încheierea:

Într'un orășel din Brazilia un preot zeles reuși prin predicile sale inflăcărâte ca să obțină ca doamnele și domnișoarele să se prezinte la biserică în haină lungă care să le acopere întreg trupul. Într'o zi de sărbătoare însă fiica unui bogătaș se duse la biserică îmbrăcată în haină foarte scurtă, așa încât scandaliză pe toți cei de față. Preotul îl atrase luarea aminte, în chip foarte fin, spunându-i că astfel îmbrăcată nu va putea să meargă în biserică. Domnișoara, supărată foc, se duse acasă și se plânse tatălui său. Acesta se înfurie și se jură că n'o să-i rămână dator preotului îndrăzneț. Cheamă deci la sine mai mulți bețivani, spunându-le ce are de gând să facă. Făcu pe bolnavul și trimise după preot — chipurile — să-i legișească cu cele sfinte, în realitate pentru a-l bate una sdravănă. De îndată ce presupusul bolnav văzu preotul apropiindu-se, se așează în pat, iar complicii săi bețivani se ascuseră sub pat. Preotul fu primit prietenește de către membrii familiei, ca să nu bănușcă nimic rău. Îl conduseră în camera bolnavului, pentru a-l asculta spovada și-l lăsară acolo. Preotul începu să-i vorbească bolnavului dar bolnavul nu-l răpundeă nimic. Îl căută bătăile inimii, dar inima nu-l mai bătea. Îi atinse fruntea, dar fruntea era deja rece! Încercă să-i miște, dar n'avea pe cine! Speriat, preotul ieși din camera bolnavului și-l zise soției acestuia: „*M'afi chemat cam târziu; prietenul nostru e mort!*”

La auzul acestor cuvinte, familia năvăli în cameră și constată moartea aceluia care voi să batjocorească pe preot. Între hohote de plâns amar își mărturisiră complicitatea soția, fiica și bețivanii ascunși sub pat. Această întâmplare a îngorzit întreg orășelul care spunea: „Dumnezeu își apără slujitorii săi!”

Nu vă bateți joc de preot, ci vă rugați pentru el, căci și el mult se roagă pentru voi!

Dragostea robului pentru stăpân

Pe timpul împărăției romane, un rob care făcea mult la stăpânul său, văzând că dușmanii lui au ieșit și l-au condamnat la moarte, s'a hotărât să-l scape chiar cu jertfa vieții.

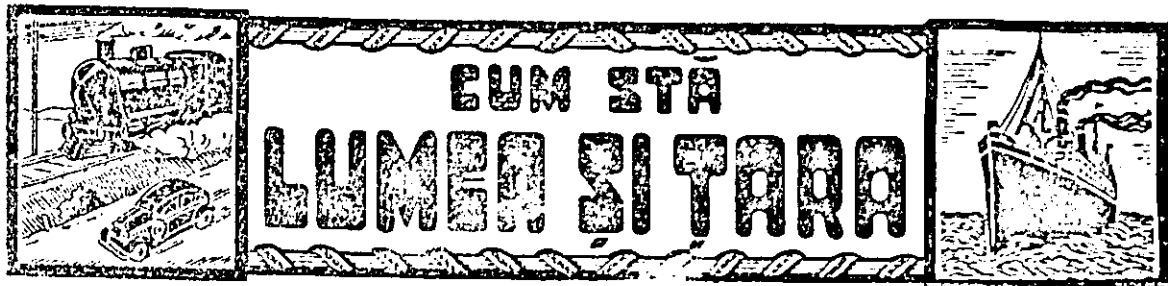
S'a dus de grabă acasă, a îmbrăcat hainele stăpânului său și, înfățișându-se acelor dușmani, le-a zis:

— „Iată, eu sunt cel pe care voi l-ați osândit la moarte, luați-mă și ucideți-mă!”

Ei l-au luat și l-au ucis.

Tot asemenea s'a jertfit Mântuitorul nostru pentru noi.

Când a văzut că după păcatele noastre suntem sortiți la o moarte veșnică, s'a îmbrăcat în chipul nostru, s'a pus cu deplină voie în fața dușmanilor și a murit pentru noi.



La Cernăuți s'a încercat omorirea colonelului Cristescu — Noul ministru al educației naționale — Pacea lumii din nou în primejdie

Încercare de omor la Cernăuți

Luni 5 Decembrie, s'a încercat la Cernăuți omorirea șefului tribunalului militar, colonelul Cristescu.

Di colonel Cristescu primise încă mai dinainte o scrisoare de amenințare că va fi omorât între 1 și 15 Ianuarie.

Luni după masă, pe când voia să meargă acasă, doi elevi de liceu au tras asupra lui 4 gloanțe de revolver. Din furtună însă gloanțele nu și-au ajuns ținta, di colonel Cristescu fiind numai ușor rănit la umăr.

Indată s'a dat alarma și sentinelele Tribunalului militar s'au luat după atentatori. Unul din ei s'a refugiat în grajdul unei case, Acolo a aruncat baioneta și revolverul pe care le avea la el, și-a scos apoi șapca de școlar și eșind în stradă, a încercat să dispară. A fost însă prins repede și dus la Tribunal. El se numește Lutudovici și e elev în cl. VIII la liceul „Aron Pumnul”.

Lutudovici a mărturisit că a încercat să făptuiască acest omor din porunca Tribunalului „Batalionului Morții”, care l-a ales pe el și încă pe un elev Rahnaschiuc.

Se crede că școlarii ucigași, după nouile legiuri de azi vor fi osândiți la moarte pentru fapta lor.

În București a fost descoperită o tipografie legionară

În săptămâna trecută, a fost descoperită la locuința dnei Cristescu, proprietar în București, o tipografie legionară.

În urma cercetărilor făcute, s'a constatat că toate manifestele și broșurile legionare au fost tipărite acolo. Membrii familiei Cristescu au fost arestați cu toți, iar tipografia luată de poliție.

Un nou ministru

La ministerul educației naționale, a fost numit în săptămâna trecută, în locul dnei Armand Călinescu, di Petre Andrei, profesor universitar.

DSa a depus jurământul luni după amiază. Instalarea noului ministru s'a făcut marți.

Ajutorarea sătenilor cu grâu

Guvernul a hotărât să vină în ajutorul regiunilor lipsite de porumb din țară. Cum cei cari trebuie să fie ajutați sunt plogari, s'a hotărât să li se împartă grâu în loc de porumb. Prin aceasta plogarii din acele regiuni vor ajunge la o hrană mai bună și mai dătătoare de sănătate și se vor îndemna și ei ca pe viitor să cultive mai mult grâu decât porumb.

Porumbul are acum o mare căutare în străinătate și se vinde cu preț bun, așa că și acesta este un motiv ca să li se împartă sătenilor grâu, în loc de porumb.

Numeroși legionari au făcut declarații de supunere

După declarația de supunere a celor 318 foști legionari, internați la Vaslui, numeroși

alți legionari au dat deasemenea declarații că părăsesc mișcarea leg'onară și se declară alături de M. S. Regele, guvernul și legile țării. Au făcut astfel de declarație 34 preoți, cu domiciliul forțat în Basarabia. Deasemenea au făcut declarații la fel mai mulți capi ai fostei mișcări legionare; între cari domnii Nae Ionescu, D. M. Ionescu, Gr. Petrescu, colonel St. Zăvoianu, Voicu Popescu, Victor Medrea și Radu Meltau, internați în spitalul „Gh. Mârzescu” și Regina Maria din Brașov.

D. Gheorghe Tătărăscu a fost numit ambasador al României la Paris

Legăția României dela Paris a fost ridicată la rangul de ambasadă, în ziua de 9 Decembrie 1938. Conducător al ei a fost numit di Gheorghe Tătărăscu, fost prim-ministru, azi consilier regal.

Această numire arată încă odată însemnătatea mare pe care M. S. Regele a ținut să o dea noii ambasade dela Paris, căci ambasade au numai țările mari și puternice.

Di Gheorghe Tătărăscu este bine cunoscut și în străinătate și prin venirea sa în fruntea acestei ambasade dela Paris va putea lucra mai mult la întărirea legăturilor noastre de prietenie față de Franța.

Înțelegere între Germania și Franța.

Pacea și liniștea bătrânei Europe a atârnat în multe rânduri de prietenia și înțelegerea dintre Germania și Franța. Vecine de graniță, le desparte doar Rinul, cele două mari popoare nu s'au prea înțeles bine niciodată. Și neînțelegerile dintre ele au însemnat tot atâtea neînțelegeri între celelalte popoare ale Europei. Ultimul și cel mai crâncen război dovedește lucrul acesta.

Dar nici dela războiul cel mare, care a fost o nouă răfuială între cele două popoare, liniște la Rin și în Europa n'a fost.

Nemții, înfrânți în marele război, visau din nou războiul. Acum se pare că cele două țări vrășmașe de atâtea vreme, au ajuns la o înțelegere.

Marți, 6 Decembrie ministrul de externe al Germaniei a făcut o vizită în Franța, la Paris. Acolo, împreună cu ministrul de externe al Franței, di Bonnet, au hotărât lucruri de mare însemnătate. Guvernul german și francez își recunosc și garantează pentru totdeauna granițele de azi.

Amândouă guvernele vor lucra pentru a întări legăturile dintre țările lor.

Prin aceasta declarație s'a făcut un însemnat pas spre pacea și liniștea lumii. Franța e sigură că nu va ataca niciodată Germania, acum s'au legat și Germanii că nu vor ataca Franța. Iosă ce vor face Germanii? Se vor îndrepta într'altă parte? — Poate că înspre Ucraina, spre întinsul nemărginit al Rusiei.

Alți trei legionari omorâți

Trei legionari deșinuți la Cluj, fiindcă au volt să arunce în aer mai multe fabrici, încercând să fugă de sub escortă au fost împușcați de jandarmii. Intre acești trei se afla și avocatul Ion Făgădaru.

3000 de copii evrei părăsesc Viena.

Odată cu alipirea Austriei, Evreii în grupuri tot mai mari au început să părăsească Austria. Viena, care nu de mult era un adevărat paradis evreiesc a început să fie și ea goaită de evrei. Miercuri, în săptămâna trecută au plecat din Viena 3000 de copii evrei, toți mai mici de 16 ani, 1000 din acești copii vor fi adăpostiți în Anglia, iar ceilalți în Olanda. Acolo au și început să se facă lagăre de adăpostire pentru acești copii pribegi.

Noii măsuri împotriva Evreilor.

Măsuri din ce în ce mai aspre se aduc în Germania hitleristă împotriva Evreilor. Legile din vremea din urmă i-au scos cu totul din viața publică și de afaceri. Acum se spune că se vor aduce noi legi, cari vor despărți cu totul pe Evrei de poporul german și-i vor sili să trăiască numai ei între ei.

În orașele mari vor locui în uliți speciale, numite „ghetouri“.

Deasemenea vor fi oprși să mai folosească pe întreg cuprinsul Germaniei mari telefoane, aparate de radio și posturi de telegrafie fără fir.

Și alții recunosc dreptatea noastră asupra Ardealului

Nu de mult un învățat englez, profesorul Ion Capel, într'un mare ziar englezesc a arătat tuturor că Românii sunt pe dreptul stăpânii Ardealului și că acest drept nu le poate fi tăgăduit de nimenea.

Învățatul englez a arătat că în tot trecutului nostru, Ungurii s'au purtat cu noi în mod sălbatic și neomenesc. Mai spune că Românii sunt cei mai mulți pe pământul Ardealului și că datele pe cari le arată Ungurii sunt mincinoase și neadevărate. Mărturia acestui învățat profesor străin arată cât sunt de sfinte dreptățile noastre asupra pământului pe care îl stăpânim și un semn că streinii încep să ne înțeleagă și să-și dea seama că Ungurii mereu visează cai verzi pe păreți și trăiesc din închipuire.

Se pregătește o mare bătălie în Europa Centrală

Așa scriu marile gazete francezești. Deputații Ucrainenilor din Volhynia (Polonia) au cerut guvernului polon neatârnuarea ținuturilor locuite de Ucrainenii. Cererea lor însă nu le va fi implinită, căci atunci s'ar dealipi peste 7 milioane locuitori din trupul Poloniei.

Se crede că cererea aceasta nu este decât începutul unei mari bătălii ce se pregătește în Europa de Răsărit, la care va lua parte Rusia și Germania.

Suntem tot mai departe de o înțelegere și pace între popoare. Nebunia războiului și a cuceririlor stăpânește încă în lume. Italia se gândește tot mai mult la Tunisia, iar Germania la Ucraina.

Ceartă între Italiani și Francezi

De-o vreme încoace vin mereu vești neplăcute și neliniștitoare. După cearta dintre Cehoslovacia și Germania, care a fost încordată lumea întregă vreme de câteva săptămâni, au urmat altele și altele.

Acum cearta a izbucnit între Italiani și Francezi și pe fiecare zi încordarea crește. Legăturile dintre cele două țări surori s'au înăspriț tot mai mult.

Italia cere Corsica și Tunisia și încontinuu face manifestații împotriva Franței. Acum la ei și în Tunisia Francezii răspund prin manifestații tot atât de dușmănoase.

Franța este hotărâtă să nu dea nimic și să-și apere și cu armele colonile pe cari le cer Italianii. Anglia se arată gata să meargă de partea Franței în cazul unui război cu Italia.

Care va fi sfârșitul acestei noi certene se știe. Poate că se va înlătura războiul și acum, însă pacea pentru mai multă vreme cu greu va fi mântuită, căci abia se stinge un foc și îndată se aprinde altul.

Vești din Ungaria

Moșii de mii de jugăre necultivate, în vreme ce milioanele de țărani se sting în sărăcie și foame

Aceasta-i situația din raiul făloșilor baroni și grofi unguri, din Ungaria cea atât de plânsă a Sfântului Ștefan. Pe pământurile bogate ale pustei maghiare trăiesc două lumi cu totul deosebite. În castele și palate trăiesc cei bogați și pușini, grofil și baronii, stăpânii millor de jugăre, iar pe brazda umedă și ravenă a bogatului pământ unguresc se sting în lipsuri țărani cari n'au nimic decât sufletul din oase.

Lucruri de acestea în alte țări nu se mai întâmplă și nici nu se mai pomenesc. În Ungaria însă nici azi nu s'a făcut improprietărea plugarilor și reforma agrară.

Intre grofi și baroni sunt mulți, cari stăpânesc zeci de mii de jugăre de pământ, cu care fac ce vreau și de multe ori îl lasă pustiu. Un deputat și baron ungar, Radványky Kálarán are lângă Măcoș o moșie de 2000 de jugăre pe care n-o mai cultivă, ci a lăsat-o pustie de ani de zile. Mai are și o vie mare, pe care iarăși n'a mai cultivat-o de ani de zile. Ori cât au încercat însă țărani de pe moșia lui să arendeze acest pământ, n'au izbutit.

Iată ce lucruri se petrec într'o țară, care se crede mai luminată și mai înaintată decât multe altele, în care însă, după spusele unui ministru de acolo, sunt peste 3 milioane de muritori de foame.

Din Rusia

Foamea, bolile și desnădejdea sufletească au făcut să scadă numărul locuitorilor în Rusia

În anul 1937 conducătorii bolșevici au făcut o mare numărătoare a poporului rusesc. Numărul locuitorilor de pe întreg cuprinsul Rusiei a fost de 154 milioane locuitori. După socotelile celor mari, trebuiau să fie însă peste 180 milioane locuitori, mai ales că în anul 1933 Rusia avea 166 milioane locuitori.

În numai cinci ani numărul locuitorilor a scăzut în Rusia cu peste 12 milioane.

La această mare scădere a populației s'a ajuns în Rusia, în urma stărilor rele din acești ani. Viața a fost din an în an tot mai scumpă și mai grea. Familia s'a destrămat și ea, și mereu au sporit divorțurile, iar nașterile au fost tot mai puține.

Din 1933 numărul morților a început să întrecă cu mult pe al celor născuți. Bătrânii au murit aproape cu toții. În orașele mari nu se mai găsesc oameni mai bătrâni de 40 de ani. Foamea, bolile, desnădejdea sufletească au grăbit moartea tuturor celor mai în vârstă și mai slabi.

Acum conducătorii bolșevici au poruncit să se facă o nouă numărătoare a poporului, spre a arăta lumii că viața din Bolșevicia este foarte potrivită și sănătoasă.



Sărbătorirea I. P. S. S. Patriarhului Miron. Sâmbătă 10 Decembrie, Sfântul Sinod, întrunit sub președinția I. P. S. Mitropolit Nicodim al Moldovei, în sala festivă a Patriarhiei a sărbătorit pe I. P. S. Patriarh Dr. Ilie Miron Cristea, din prilejul împlinirii vârstei de 70 de ani.

Vacanța școlară pentru sărbătorile Nașterii Domnului începe joi 22 Decembrie la ora 12 și ține până în 9 Ianuarie 1938, când școlarii vor începe lecțiile.

Bulgaria își construiește răcitoare pentru struguri. În toamna anului acestuia Bulgaria a avut vin și strugari foarte mulți. Pentru a putea păstra strugurii vreme îndelungată și a-i vinde apoi cu prețuri mari, proprietarii de vii din Bulgaria s'au hotărât să mai construiască încă două mari răcitoare pentru struguri, unul în Bulgaria de Miazăzi, iar celalalt în Bulgaria de Miazănoapte.

Sboruri cu bolnavii de tuse. Se știe că tusa convulsivă este o boală foarte chinătoare și care ține mult. De ea sufer mai ales copiii mici. În vremea din urmă s'a încercat lecuirea acestei boli cu sborurile în înălțimi mari. O casă de boală din Berlin a și făcut astfel de sboruri cu mai mulți copii bolnavi de această tuse. Boala care de obicei ține vreme lungă prin aceste sboruri se vindecă mult mai repede. La două zile delazius sborulul chinătorul tușit începe să dea îndărăt și după pușină vreme bolnavul merge spre vindecare.

O mașină de măsurat sărutările. Un învățat american, doctorul William Moulton Marston a descoperit o mașină cu care se pot măsura sărutările. Cu ajutorul acestei drăcești mașini iscodită de învățatul american se poate ști, dacă acela cari se sărută se iubesc într'adevăr sau ba. Cum este alcătuită această mașină, nu știm, de bună seama însă că de prea mult folos nu-i, și lumea nu va câștiga nimic de pe urma ei.

A început iarna. În vremea din urmă în multe părți ale țării a început să ningă. În Bucovina și partea de Nord a țării, datorită viscolului turbat, haitele de lupi au început să atace turmele.

O haită de lupi a atacat un convoi de căruțe. Gerul a coborât în întregă țara și odată cu iarna au apărut și haitele de lupi. În apropierea orașului Hotin, la intrarea într'o pădure, mai multe căruțe cu săteni au fost atacate de o haită de lupi. Țărani văzându-se atacați au pus mâna pe furcile și topoarele ce le aveau în căruță și au început să se apere. Unii din ei au aprins pale pe cari le-au aruncat în lupi. De frică unul tânăr țaran i-a albit părul în toată lupta. Spre norocul lor, pe același drum au venit și alte căruțe cu țărani, cari au alergat în ajutor și astfel au putut alunga lupii.

Un proprietar de biserică. Acest proprietar interesant este un sârb, Srava Bajkovits. El este stăpânul celor 12 capete care se află lângă mormântul Domnului Hristos, din Ierusalim. Vreme de peste 20 de ani acest sârb a fost unul dintre oamenii de încredere ai împăratului abisinian, care avea în stăpânire aceste biserici. După prăbușirea împăratului abisinian bisericele au ajuns proprietatea lui Srava Bajkovits, așa că azi el este stăpânul stăpân al bisericilor ce străjuesc mormântul Domnului din Ierusalim.

Com ș-a ospătat unui prieten. Vestele Băneasa din Băneasa a punit ș-a ospătaze odată și ei prietenii. A pofit pe cei mai buni prietenii dintre cunoscuții săi și la masă le-a adus carne de iepure cu măsline, pe care spunea că l-a vănat chiar el cu mână lui. Prietenii s'au ospătat cu plăcere din legumile aduse la masă. L-au stropit cu vinul și cu ospățul să fie mai vesel, iar pe văntor l-au lădat pentru înșușirea lui vânătoarească. După masă, însă, când limbile s'au mai deslegat și veselia era în toată, Băneasa a spus prietenilor săi, că iepurii din care s'au orbatat atât de bine n'a fost decât o bestie piză, vânată de pe gardul vecinului. Când au auzit, că se au mâncat, mesafirii s'au înboțărit cu toții de scârba. Poliția a arestat pe ginere și l-a dat pe mâna medicilor să vadă, dacă sate în toate mâștile. — Cam proastă ziua!

Un mormânt în România, ci și în Germania a fost scoasă reșta din țării. În școlile germane s'a dat citire unui decret prin care elevii sunt scutiți de lecțiile de religie. Pentru copiii sub 14 ani scutirea poate fi cerută de părinți. Cei care au trecut de 14 ani pot face ei înșiși cererea.

S'a călugărit familia întregă. Poate că sunt rari cazurile de acest fel, ce o familie întreagă să-și închine viața Domnului, să părăsească lumea și bucuriile ei și să se închidă în mănăstire. Dar și puterea lui Dumnezeu este însă mare și se găsește destul care urmează acestei înălțătoare chemări. Într-o mănăstire franciscană din Olanda, a făcut un demult juruință monahă, d. Arnold Wilmes împreună cu doi fiți ai săi. Bătrânul a intrat în mănăstire după 12 ani de căsătorie. Alături de el au intrat și cei doi feciori ai săi. Fetele sale sunt mai de multă vreme călugărițe, tot într-o mănăstire franciscană, așa că azi întregă familia și-a închinat viața mănăstirii și lui Dumnezeu.

Omul sburător. Iată cu ce-și bat capul oamenii zecilor nouăzeci; să ajungă să zboare omul ca o pasăre, numai prin puterea mușchilor săi. În Italia s'a și înființat un comitet, care se ocupă de acest lucru. Comitetul acesta a hotărât să dea un premiu de 10 milioane lei, aceluia, care va sbură câteva sute de metri. Iatrecerea aceasta între oamenii sburători, dacă se vor găsi și de aceștia, se va ține în vara anului următor la Torino, în Italia.

Preot omorât de hoși. Miercuri seara mai mulți hoși au pătruns în localitatea preotului Americ Arpad, din comuna Gătara și au cerut să li-se dea bani și lucruri de valoare. Cam preotul s'a împotrivit și a încercat să dea alarma, hoșii l-au doborât la pământ cu o secară. Auzind gemetele preotului a venit și soția sa Susana. Hoșii au lovit-o însă și pe ea și apoi s'au apucat de jefuit. Dar în vreme ce hoșii se credeau în liniște și își vedeau de treabă, cântând la bani, prin casa preotului, venit o fetiță din vecini, care îngrozită de

cele văzute a alergat îndată la postul de jandarmi. Simțind că au fost descoperiți, hoșii au fugit înănd cu ei tot ce-au putut găsi în grabă. Preotul și soția sa au fost duși la spital. Pe drum încă preotasa, din cauza rănilor adânci de secare a murit. Jandarmii au reușit să prindă pe hoși, cșri sunt trei țigani.

Și-a dat ochii din cap. La nimic nu fine omul ca la o bit aci. „Măe dragă ochii mei din cap” spune el adeseori, pentru a arăta cât de drag îi este un lucru și cât ține la el. Și rar de tot s'a auzit, ca cineva să se învlească să se scoată ochii din cap. De curând a fost omorât în America o veșnic călătoriuț Ana Hohn. Iertate de a muri a trimis o scrisoare guvernului, în care spunea că își dă bucuria ochii din cap, ca să fie unii unui preot și unei călugărițe cărorate lipseau vederile.

Cea mai înaltă clopotniță din lumea întreagă o vor avea din peste marea vreme itaheni. Ea se va zidi în orașul Milano și va fi gata în anul 1942, când se va ține în Roma o mare expoziție internațională. Clopotnița aceasta va avea o înălțime de 164 metri, așa că va întrece cele mai înalte turnuri de biserică din lume. În vârf clopotnițe va purta o statuie a îngerului Mihail. Înăuntrul ei se vor face mai multe odăi, într-una din care se va ține statuia Papei Pius XI, cu mâna întinsă în semn de binecuvântare și stătuia din Mascolini. Clopotnița adevărată nu va fi decât de la 70—80 metri în sus și va purta 18 clopote mari.

Iertare și rugăciune pentru călătitor. Apa a poruncit blăndul Măstilor, să ierși pe cel ce te lovește și să te rogi pentru el. Apa a făcut El când boligașii săi l-au prănit pe lemnul crucii și l-au adăpat cu fier. Și așa au făcut milioanele de martiri ai creștinismului cari au înroșit pământul cu sângele lor pentru credința în Dumnezeu. În Spania, în cortea bisericii din Barabastro, azi pusă de bolșevici, se poate vedea o scândură pe care 30 de preoți catolici, onânduși la moarte de soldații bolșevici, au săpat cu capul cuvinte de rugăciune și iertare pentru călătitor. Scândura poartă numele celor 30 de preoți și va rămânea pentru multă vreme ca un semn al dragostei și nefericității mile creștinăci.

Căia pluguri sunt în țară. După numărarea făcută de Ministerul Agriculturii și domeniilor în întreaga țară sunt 2.093.000 pluguri. Socotite pe plăterii ele se împart în felul următor; în Basarabia sunt 388.000 pluguri, în Bucovina 117.000, în Ardeal 691.000, în Moldova 345.000, iar în Muntenia, Oltenia și Dobrogea 522.000.

S'a descoperit o nouă plantă medicinală. În America s'a descoperit o nouă plantă medicinală cu efecte surprinzătoare la toate maladiile gastro-intestinale, (stomacale) ai cărei principii activi înlătură radical toate maladiile gastro-intestinale, ca ulceratii nervo-stomacale și intestinale hyperaciditate, arsuri, balonari, greață, dureri de cap provenind din indigestie, cât și perturbările survenite drept o consecință a acestor stări. Cazuri vechi de 10 sau 15 ani au fost înlăturate definitiv, chiar și cauza boalei, atrăgând atenția lumii științifice.

Totalitatea principiilor activi este conținutul în preparatul „GASTRO. D” ai cărui efect se simte după primele doze administrate bolnavilor. Acest medicament excelent poate fi comandat prin o carte poștală contra ramburs de lei 135, la farmacia:

„Tholss” București — Calea Victoriei, 124.

P. S. La comandă menționată Secția 56 și numele ziarului sau al revistei în care ați citit acest anunț.



Ingrijirea pomilor

Un plugar chibzuit trebuie să-și îndrepte gândul mai des a un când muncă la câmp și încet și în spre grădina de pomi.

Sunt multe de făcut într-o grădină de pomi și amana în vremea de iarnă.

Nu trebuie însă să uita nici un plugar, care are pomii în jurul casei, să-și asere pomii de iarnă.

Iepurii fac stricăciuni mai mari merilor, a căror coajă zămoasă le place, cșrică apoi cireșii, gutuții, prunii, pieracșii.

Stricăciunile sunt cu atât mai mari cu cât zăpada este mai mare și mai frig, cșci rod tulpina s'au ajungând uneori până la lătarul și mugurii de pe ramuri. Primejdia mai mare din partea iepurilor este după prima cădere de zăpadă și către primăvară.

El rod de altfel pomii în tot timpul anului, chiar și vara, când ar avea distulă mâncare pe câmp.

La început, învățații credeau că rod pomii din cauza foametei, însă acum în urmă s'a dovedit că șoașii lor pentru boli și leprăge să mabănească aceea amară care se în ea o materie numită „tanin” care le face bine stomacului.

Un pom ros poate să fie ușor rupt de vânt cșci pierzându-și apa din el, devine mai puțin mândros.

Rănille produse de iepuri sunt cu atât mai periculoase, cu cât sunt mai adânci. O rană produsă în scoarța unui pomilor trebuie să fie îngrijită, cșci altcum este o poarta deschisă pentru multe boli ca, racul sau cancerul pomilor, produs de o ciupercă ce se bagă între plășterile scoarței pe care le distruge și umflă și nu lasă să se închidă rana. Păduchii fănoși (grămezi mici albe) intră în ranele produse de iepuri și sug mustul din scoarța pomului, producând umflături asemănătoare celor produse de ciupercă cancerului. Vădețarea rănilor va fi cu atât mai repede cu cât omul vine mai repede în ajutor și pomii este mai tânăr. Locul unde au ros iepurii se curăță cu un briceag bine ascuțit, se netezește rana și apoi se acopere cu ceară de altfel ce se găsește în prăvălii. În lipsă de ceară e bună și pasta, o amestecătură de pământ galben bașligă de vacă și apă. Peste ea se pune pânză de sac cu care se înfășoară pomul și se leagă cu rafele spre a nu fi spătat lutul de pe rană când ploaie.

Impotriva iepurilor în jurul grădinilor de pomi nu ne putem apăra decât făcând garduri bune. Dacă se poate acestea să fie din sârmă (drot) împletită, băgată în pământ 10—15 cm. și înalte de 1 1/2 m. Punem apoi apărători în jurul pomilor. Prin garduri însă de multe ori iepurii se strecoară ușor, fle sărind peste ele, fle săpând o gaură lângă pământ, așa că e mai bine să ne slujim de apărători.

Apărătoarea cea mai lefăină la îndemâna orticării gospodar, fle bogat, fle sărac, este cea din trestie sau coceni (tulpini) de porumb. Se leagă bine cu nuiele, rafele sau sătmă, coceni, trestie, papură, ramuri de brad, de soc sau vreascuri, — ce aveau mai la îndemână, — în jurul pomului, bine strâns ca iepurii să nu poată da în lături cu picioarele legătura. Se poate folosi și împletitură de paie, sau chiar

hârtie, dacă avem. E bine apoi să punem și niște spini în jurul pomului.

Lucrarea aceasta de împrejmuire a pomilor trebuie să se facă acum până când n'a căzut zăpada, căci tragem două folioase; una că pomul va rămânea neatins, nerănit, a doua că nu îngheață în cazul unui ger mare.

Luând aceste măsuri, fecem un bine pomilor, nouă și urmașilor noștri.

Cereți sfaturi dela Camerele Agricole acei cari doriți să vă îmbunătățiți viața, înființând o grădină, o livadă de pomi.

Ing. agr. Degan



Stofe din oase de pește

Minunea aceasta s'a produs în Germania. Acolo prin diferite mijloace chimice s'a ajuns să se fabrică stofe din oase de pește. Stofele acestea se întind însă mai greu decât stofele obișnuite. Noua descoperire vine tocmai la vreme, deoarece Germanii nu mai puteau cumpăra lână din Australia.

Ce să facem ca să nu degerem pomii

În iernile grele cu ger mare și aspru se întâmplă de multe ori că pomii, mai ales cei tineri, degeră și îngheață.

Pentru ca să-i ferim de înghețuri și degerături, îi înfășurăm la începutul iernii cu paie până sus la coroană.

În jurul tulpinei este bine să se facă mușuroi.

Pomilor tineri, sădiți toamna, să nu li-se rezeze ramurile, decât primăvara când a trecut înghețul. De asemenea orice curățit de crengi, tundere a pomului să nu se facă decât primăvara, căci dacă le facem toate acestea toamna, atunci se strică mugurii din vârful pomului.

Stofe din lapte și coceni de porumb

Pe lângă stofele țesute din lână mai sunt și stofe țesute din alte fire cari vor înlocui cu vremea firele de lână. Așa sunt stofe, fabricate din coji de banane, lapte smântănit, păr de mistreț, coceni de porumb și aluminiu.

Leacuri împotriva răcelii

Împotriva răcelilor și a frigurilor este foarte bun ceaiul de țărățe. Acest ceai se pregătește din țărățe fierte în apă și strecurate apoi. Tot împotriva răcelilor este bun zerul din brânza animalelor. Cu acest zer se poate face și bala împotriva reumatismului dela picioare.

Floarea de salcâm, fiartă în apă, este un leac minunat împotriva tusei. Trebuie însă ca apa, în care fierbem floarea de salcâm, să o lăsam să se răcească.

La ce-i bun scrumul de tutun

Mulți famători nu știu că scrumul de tutun este foarte bun la curățirea metalelor și a lucrurilor de metal.

Metalele frecate cu scrum de tutun se fac foarte curate și foarte strălucitoare.

O plantă ciudată

În întinsele câmpuri ale Americii este o buruiănă tare ciudată, care arată încotro este Miazănoapte și Miazăzi. Numele acestei plante este *Lilium lacinatedum*. Crește înaltă de aproape doi metri și florile ei mari și drepte arată întotdeauna Nordul și Sudul. În totdeauna călătorii și călăreții americani cari străbat aceste câmpuri se călăuzesc după florile acestei plante, pentru a nu pierde drumul.

Posta gazetelor

Pavel Sfetescu, Nr. 3533, Hitiaș, cei 75 Lei sunt trecuți pe anul 1938.

Lei 75: Pod Florian, Zăhan Iacob, Deac Șofron, Câmpăan G., Hablea Augustin, Dascăl Cornel, Olar Grigorie, Bian Ioan,

Lei 150: Băcilă Alimpie, Brânzeu Ioan, Negru Gheorghe, Silvaș Ioan, Bulbuc Octavian, Dan Lucreția născ. Simu, Oficiul paroh. Aita Seacă, Moldovan Gheorghe, Mureșan Ștefan, Gherghel Iuliu, Maier Iacob I. Aurel, Mureșan Aurel, Vătcă Samson, Nemeș Gavril, Deac Ioan, Tecariu Ștefan, Ungurean Emil, Comșa Nicolae, Borcoman Ioan, Mocan Vasile, Erdei Traian, Cadar Dumitru, Cătană Alexandru, Popa Victor, Popa Ioan, Fărcaș Alexiu, Domșa Ilariu, Cărnă Ioan, Cerghezan Ion, Muntean Nicolae, Dancea Dionisiu, Pop Ionel, Pușcă Emil I. Arion, Dărăban Ioan, Anca Vasile, Maier Nicolae, Jura Ioan, Bucur Ioan, Miclău Ioan, Păcurar Ilie, Rusu Iosif, Sava Ianăș, Oficiul paroh. Dumbrăveni; Mărginean Gavril, Pop Maria, Măndruț Gavril și Bătarei Matieiu.

Lei 100: Popa Vasile, Fekete Aron, Căndroi Aurel, Goia Ioan, Trifu Ioan, Petru Ioan, Drosman Ioan, Crișan Longhin, Ripșan Aron, Ungurean Partenie, Groza Nicolae, Radu Vasile.

Lei 200: Horhat Mihail, I. Buhoiu, Șandru D. Ioan, Radu Ana, Vlas Teodor, Rus Ioan, Horvath Ioan, Varleanivoschi Iosif, Oprișor Vasile, Moldovan Vasile, Dejeu Mihail, Simon Petru, Șarban Sabin, Romanțian Remus, Bălțeanu Ioan.

Lei 300: Popa Aron, Muntean Dtru, Frățilă Dtru, Mureșan Gheorghe, Chișiu Alexandru, Șuteu Ștefan, Tiberiu Ioan, Banfi Ștefan, Brădeanu Vasile, Silaghi Nicolae, Tiuca Dtru, Ihov Vașilica.

Lei 400: Voinea Victor, Tepeș Mihai, Oltean Ion I. Nicolae, Șofron Gligor, Câmpăan Dumitru, Man Aron, Câmpăan Pompeiu, Fărcaș Vasile, Cubic Andrei, Lupu Vasile a Toduții, Of. Paroh. Julița.

Diferite sume: Rusu Augustin 183, Fuiet Ioan 180, Ioniță Mihai 115, Cărian Simion 210, Sâncrăian

Marcu 110, Pențe Vasile 50, Moldovan Ioan a Finichii 443, Bugaria Ion 60, Brâncoveanu Iacob 500, Patachii Ioan 578, Fărcaș Antoniu 90, Bica Ioan I. Vasile 240, Galoș Gheorghe 270, Negru Dtru 240, Călburean George 163, Sighet Nicolae 500, Morar Gavrilă 500, Mețeș Victor 250, Andrei Gheorghe 360, Mărginean Ioan 250, Barbu Iacob 190, Forge Teodor 600, Rănea Andrei 475, Rănea Mihai 475, Of. parohial Tîrșoț 40, Orian Titus 175, Cantorul unit Fărâu 545, Of. par. Călăcea 450, Vancea Ioan a Petrii 487, Ganea Gheorghe 180, Pantea Simion I. Dtru 451, Surdu Ioan 250, Naghi Ioan America 1000, Oniga Ioan Bunițui 140, Stan Ioan 265, Codrea Nicolae 225, Izidor Deacu 150, Masca Ioan 600, Gligor Ioan 518, Mesaroș Ioan 160, Drăgan Nicolae 320, Librăria „Universală” 145, Bochiș Ioan 160, Georgescu Ioan 330, Moșnic Vasile 388, Crișan Alexandru 120, Ploscariu Iosif I. Ioan 250, Francisc Is. Fărcaș 218, Pop Grigoriu 285, Dr. Aurel Dobrescu 1000, Muntean Dionisiu 164, Pălcău Petru 500, Dobocan Ioan 162, Boieriu Ioan 450, Istan Anton 164, Vidac Gheorghe 303, Abrudan Teodor 295, Ioan Piștea 135, Timișan Zaharie 275, Domnița Coman 266, Funar Vasile 490, Kiss Andrei I. Gligor 230, Buzdugan Marcu 1085, Trifu Albu 648, Crișan Grigorie 415, Popa Ioan I. Ștefan 270, Tepeș Emil 335, Bodan Simion 300, Zăpadă Alex. 285, Conopan Iosif 695, Bogdan Partenie 410, Timbuș Ioan 313, Gurgu George 533, Fecete Vasilica 240, Moldovan Ioan 1180, Anton Leon 310, Gavril Filip 530, Furda Șofron 338, Mărginean Nicolae 243, Sârbu Ioan 340, Rus Macedon I. Lazar 476, Macarie Ion 160, Romul Tira 553, Andrei Ianoș 1264, Bonde Ioan 250, Gavrilă Grigoci 260, Dan D. Iosif 250, Ferdinand Lafanteu 90, Boieriu Dtru 610, Filip Iosif 275, Dicheș Ilie 500, Nicoliciu Ioan 450, Hodărnău Vica 34, Avram Iosif 20, Moldovan Dtru 590, Țin N. Ioan 90, Tulbure Gavril 89, Andrei Vasile 307, Truța Ilie 495, Dan Teofil 112, Stoian Valeriu 537.

AVIZ

IOAN MUNTEANU, rotar, domiciliat în Teiuș, județul Alba, are pentru vânzare 12 vagoane piatră de râu (bolovan) pentru pavat. Vagonul costă Lei 1200, încărcat în gara Teiuș. 1137 (2-2)

„CALENDARUL DELA BLAJ”
Se poate comanda dela redacția gazetei
„Unirea Poporului”

A apărut

Calendarul dela Blaj pe 1939

care cuprinde, pe lângă toate celea ce se cer dela un calendar, și nelipsitul *Indreptar Bisericesc* pentru cantori și preoți, cu tipicul tuturor duminicilor și sărbătorilor de peste an.

Apoi o bogată parte pentru „*Învățătură și petrecere*”, cu îndemnuri creștinești, sfaturi folositoare la toate trebuințele, povestiri, poezii, glume și numeroase chipuri din țară și din toată lumea.

Mai ieftin ca totdeauna!

În acest an, plin de necazuri și de poveri, am ținut seamă de lipsa de bani a cetitorilor și am statorit prețul calendarului popular, la 12 Lei exemplarul. Cine-l cere prin poștă, va mai trimite doi Lei pentru spese. Și omul cel mai necăjit poate rupe dela necazurile sale un preț așa de neînsemnat. Calendarul anului acesta e cu mult mai bogat decât în alți ani, are 150 pagini, și cu mai multe chipuri, peste 30.

Pe așteptare, nu putem trimite calendare!

Cine dorește să aibă calendar frumos și ieftin, să ceară dela Redacția și Administrația „Unirea Poporului”, Calendarul dela Blaj, care-i prietenul cel mai bun al fiecărui creștin.